

ת"פ 45433/05/15 - מדינת ישראל נגד אילן עזרן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 45433-05-15 מדינת ישראל נ' עזרן

לפני כב' השופט ירון לוי

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יעל הראל

מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשם:

אילן עזרן

ע"י ב"כ עו"ד צדוק חוגי

החלטה

פתח דבר

1. טענה מקדמית לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), לביטול כתב האישום, בשל אי קיום חובות היידוע והשימוע ופגמים נטענים בהליך הפטור מחובות אלה.

רקע

2. ואלה, בתמצית, ההליכים הרלבנטיים:

(א) כפי שעולה מטיעוני המאשימה, ביום 12.05.2015 נעצר הנאשם, במסגרת החקירה, בגין המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

(ב) ביום 17.05.2015 שוחרר הנאשם, על ידי בית המשפט, בתנאים, ובין היתר, מעצר בית מוחלט.

(ג) ביום 21.05.2015, אישרה המְשנה לפרקליט המחוז, עו"ד נאוה שילר, הגשת כתב אישום בתקופת היות הנאשם במעצר בית מלא ובטרם יידועו על העברת חומר החקירה בעניינו למאשימה (להלן: "**הפטור מחובת היידוע**" או "**הפטור**").

לטענת המאשימה, עו"ד שילר נתנה את הפטור מכח כתב הסמכה כדין, שניתן לה ע"י פרקליטת המדינה ובאישור היועץ המשפטי לממשלה.

(ד) ביום 25.05.2015 הוגש נגד הנאשם כתב אישום בעבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16 (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין יחד עם 345(א)(1) לחוק העונשין.

המחלוקת

3. ניתן לחלק טענותיו הרבות של הנאשם לשתי קטגוריות:

(א) טענות המכוונות כלפי כתב הסמכת עו"ד שילר.

(ב) טענות המכוונות כלפי שיקול הדעת שהפעילה עו"ד שילר.

4. המאשימה טענה כי לא נפל כל פגם המצדיק ביטול כתב האישום, הן בכתב ההסמכה והן בשיקול הדעת שהפעילה עו"ד שילר.

המסגרת הנורמטיבית

5. בשנת 2000, במסגרת תיקון 28, הוסף לחסד"פ סעיף 60א, שכותרתו "יידוע על העברת חומר חקירה לתובע בעבירת פשע", הקובע, בחלקים הרלבנטיים לענייננו, כדלקמן:

(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלוגית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

6. הבסיס הנורמטיבי להאצלת סמכות פרקליט מחוז מצויה בסעיף 242 לחסד"פ, הקובע כהאי לישנא:

"כל סמכות הנתונה לפי חוק לפרקליט מחוז, רשאי להשתמש בה פרקליט המדינה או משנהו וכן רשאי פרקליט המדינה, באישור היועץ המשפטי לממשלה, להעניק סמכות כאמור, למעט סמכות שנאצלה לפרקליט מחוז לפי כל דין, לפרקליט אחר מפרקליטות

המדינה".

כתב ההסמכה

הסמכות לפי סעיף 60א ניתנת להאצלה

7. אין חולק שסמכות פרקליט מחוז לפטור מחובת היידוע והשימוע, לפי סעיפים 60א(א) ו-60א(ה) לחסד"פ, אינה סמכות שנאצלה לפרקליט המחוז ולפיכך, מכח סעיף 242 לחסד"פ, ניתנת להאצלה.

שלושה כתבי הסמכה שונים

8. המאשימה הציגה בפני בית המשפט, ב-3 הזדמנויות שונות, לא פחות מ-3 כתבי הסמכה לעו"ד שילר, לפי סעיף 242 לחסד"פ, משתי פרקליטות מדינה, באישור היועץ המשפטי לממשלה, בפרק זמן של כארבע וחצי שנים. כתבי ההסמכה נבדלים זה מזה בהיקף הסמכויות שהוענקו לעו"ד שילר, כפי שיפורט להלן:

כתב הסמכה ראשון, מיום 31.01.1994

9. בכתב הסמכה זה, האצילה פרקליטת המדינה דאז, דורית ביניש, לעו"ד שילר "את סמכויותיו של פרקליט מחוז תל אביב (פלילי) לפי סעיף 62" לחסד"פ.

סעיף 62 לחסד"פ עוסק ב'העמדה לדין וסגירת תיק'.

לאור המיקוד המפורש של האצלת הסמכויות לפי סעיף 62 לחסד"פ, בשל הקושי בהרחבת ההאצלה אף ביחס לסמכויות פרקליט מחוז לפי סעיף 60א הרלוונטי לענייננו, ובשל השלכות הרוחב האפשריות, על החלטות אחרות שקיבלה עו"ד שילר - ששימשה אף כממלאת מקום פרקליט מחוז תל אביב (פלילי) - קודם מתן ההחלטה, ביקש בית המשפט את התייחסות התביעה, שמא קיים כתב הסמכה אחר ומתאים, שמשום מה, לא הוגש לבית המשפט. בעקבות זאת, ביקשה התביעה לדחות את הדיון לצורך גיבוש עמדתה. עוד קודם מועד הדיון הנדחה, הגישה התביעה כתב הסמכה שני.

כתב הסמכה שני, מיום 19.01.1998

10. בכתב הסמכה זה, האצילה פרקליטת המדינה דאז, עדנה ארבל, לעו"ד שילר את "סמכויותיה של פרקליטת מחוז תל אביב (פלילי), לפי סעיפים 60-62" לחסד"פ.

בפתח הדיון הנדחה, הגישה התביעה כתב הסמכה שלישי.

כתב הסמכה שלישי, מיום 23.05.1998

עמוד 3

11. בכתב הסמכה זה, האצילה פרקליטת המדינה דאז, עדנה ארבל, לעו"ד שילר: "את סמכויותיה של פרקליטת מחוז תל-אביב (פלילי)" לפי החסד"פ וכן, העניקה "...לגב' נאוה שילר את כל שאר הסמכויות המוענקות בדרך כלל לפרקליטת המחוז".

על פי הצהרת ב"כ המלומדת של המאשימה, עו"ד יעל הראל, כתב ההסמכה השלישי הוא כתב ההסמכה האחרון שהוענק לעו"ד שילר.

אין בכתב ההסמכה הראשון האצלת סמכויות לפי סעיף 60 לחסד"פ

12. למען הסר ספק, בשל הסיפא של כתב ההסמכה הראשון, המצמצמת את הסמכויות שהוצלו לעו"ד שילר, לסמכויות פרקליט מחוז לפי סעיף 62 לחסד"פ בלבד, נראה שאין בכתב הסמכה זה, האצלת סמכויות פרקליט מחוז, לפי סעיף 60 א הרלבנטי לעניינו.

13. עם זאת, שני כתבי ההסמכה האחרים כוללים את הסמכויות הרלבנטיות לפי סעיף 60 א לחסד"פ. מאחר שכתב ההסמכה השלישי הוא הרחב ביותר, מבחינת נוסחו והאחרון, מבחינה כרונולוגית, מטעמי נוחות, המשך ההחלטה יתבסס עליו.

טענות הנאשם

14. לטענת הנאשם, כתב הסמכת עו"ד שילר אינו מאפשר לה ליתן פטור מחובות היידוע והשימוע לפי סעיף 60 א לחסד"פ, מהטעמים הבאים:

טענות המכוונות כלפי כתב הסמכת עו"ד שילר:

(א) עיתוי כתב ההסמכה

כתב ההסמכה ניתן בשנת 1998, שנים רבות לפני חקיקת סעיף 60 א לחסד"פ, שקבע את חובת היידוע והשימוע, בשנת 2001, עת נכנס לתוקפו הסעיף. על פי הטענה, לא ניתן להאציל סמכות, שטרם באה לעולם, ולכן לא ניתן לעשות שימוש בכתב הסמכה מוקדם, לצורך הפעלת סמכות מאוחרת.

(ב) נדרש שהאוצל יהיה בעל תפקיד מכהן

כתב ההסמכה נטול תוקף חוקי, שכן נדרש שבעלי התפקידים הרלבנטיים - פרקליט מדינה ויועץ משפטי לממשלה - יהיו אנשים מכהנים ולא אנשים שכיהנו בתפקיד בעבר הרחוק.

(ג) היקף כתב ההסמכה

סמכות הפטור מזכויות היידוע והשימוע כה משמעותית לנאשם, באופן שמקשה על ההנחה שאוצל הסמכות הביא בחשבון מראש שינוי כזה בהיקף סמכויות הגורם הנאצל.

(ד) השלכות תיקון 41 לחסד"פ

הגבלת סמכות פרקליט המדינה להאציל סמכויות של פרקליט מחוז - "**למעט סמכות שנאצלה לפרקליט מחוז לפי כל דין**" כפי שהותקנה בתיקון 41 לחסד"פ משנת 2004, מובילה למסקנה שיש לבטל את כל כתבי ההסמכה שקדמו לתיקון זה. ייתכן שבחלק מכתבי הסמכה מוקדמים אלה, הואצלו סמכויות שנאצלו לפרקליט מחוז בדין. על פי הטענה, מאחר שכתב ההסמכה של עו"ד שילר ניתן לפני תיקון 41, אזי אף דינו להתבטל, וממילא, כל פטור מיידוע ושימוע, שניתן מכוחו אינו חוקי.

(ה) עו"ד שילר אינה פרקליטה מפרקליטות המדינה

לפי סעיף 242 לחסד"פ, האצלת סמכות יכולה להיעשות "**לפרקליט אחר מפרקליטות המדינה**". על פי הטענה, עו"ד שילר היא פרקליטה מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי), ולכן לא ניתן לראות בה כפרקליטה מפרקליטות המדינה, בניגוד לנדרש בסעיף 242 הנ"ל. לטענת הסנגור, כל פרשנות אחרת, מרוקנת מתוכן את הסיפא של סעיף 242 לחסד"פ.

(ו) היעדר אישור בכתב של היועץ המשפטי לממשלה

לא הוכח שניתן אישור היועץ המשפטי לממשלה למתן כתב ההסמכה לעו"ד שילר, בניגוד לדרישת סעיף 242 לחסד"פ. על פי הטענה, אין די בהצהרת פרקליטת המדינה בדבר הסכמת היועץ המשפטי לממשלה ונדרשת הסכמתו בכתב.

(ז) אין תוקף לכתב הסמכה בלתי מוגבל בזמן

אין מקום לטענת המדינה שכתב ההסמכה תקף מיום שניתן, לעולם ועד. אין זה סביר שחרף שינויי חקיקה, לעיתים דרסטיים, כתב ההסמכה לעולם על תילו יעמוד. לחיזוק טענתו, הקשה הסנגור: האם זה סביר שלעו"ד שילר יוותרו כל סמכויות פרקליט מחוז, ללא מגבלת זמן, אף לאחר שתפרוש מהפרקליטות?

(ח) יש להעדיף פרשנות המקלה עם הנאשם

מקום שדבר חקיקה ניתן למספר פירושים, יש להעדיף את הפרשנות המיטיבה עם זכויות הנאשם. לפיכך, יש לפרש את סעיף 242 לחסד"פ ואת כתב ההסמכה לפי הפרשנות המיטיבה עם הנאשם, באופן שכתב ההסמכה של עו"ד שילר אינו מקנה לה סמכות לפטור מחובת יידוע ושימוע לפי סעיף 60 לחסד"פ.

טענות המכוונות כלפי שיקול הדעת שהפעילה עו"ד שילר במתן הפטור:

(א) די באי קיום חובת היידוע, הנפרדת מחובת השימוע, כדי להביא לבטלות כתב האישום

חובת היידוע לפי סעיף 60א(א) לחסד"פ, היא חובה עצמאית ונפרדת מחובת השימוע הקבועה בסעיף

60א(ה) לחסד"פ.

אין חולק שבעניינו של הנאשם לא קוימה חובת היידוע.

על פי הטענה, די באי קיום חובת היידוע כדי להצדיק קבלת הטענה המקדמית וביטול כתב האישום.

(ב) עו"ד שילר לא שקלה באופן עצמאי את הנימוקים למתן הפטור

הנימוקים לפטור מחובת היידוע והשימוע לא ניתנו על ידי עו"ד שילר אלא ע"י אחר. עו"ד שילר אינה יכולה לאצול את הסמכות שהוצלה לה.

הסגור ביסס טענתו זו, על צורת מסמך הפטור מחובת היידוע, שמרביתו מודפס וחלקו בכתב יד, כדלקמן: הכותרת והנימוקים המתייחסים לסעיף 60א(ה) לחסד"פ, מודפסים. בסיום המסמך מצויים משפט וחתימה, הנחזים להיות כתב ידה של עו"ד שילר, בזו הלשון: **"מאשרת, על סמך הטעמים המפורטים מעלה, פטור מחובת יידוע, בהיעדר פרקליט המחוז"**.

על פי הטענה, משלא הפעילה עו"ד שילר שיקול דעת עצמאי, הרי שהפטור מיידוע ושימוע, ניתן שלא כדין.

(ג) החלטת עו"ד שילר לפטור מחובות היידוע והשימוע בלתי סבירה בעליל

זאת, מאחר שנימוקי ההחלטה פורמאליים בלבד ובשל טעויות נטענות רבות שנפלו בה. כך למשל, על פי נימוקי הפטור מחובת היידוע, מדובר במעשים מגונים בנסיבות אינוס, זאת, בניגוד לכתב האישום המייחס לנאשם מעשה מגונה אחד בלבד, ולא בנסיבות אינוס; אף נימוק המסוכנות המפורט בפטור, אינו מתיישב עם המציאות, לאור העובדה שהנאשם לא יצר קשר עם המתלוננת, למרות שעובר להגשת כתב האישום היה משוחרר ממעצר. על פי הטענה, אם אכן מסוכנות הנאשם כה גבוהה, באופן שהצדיק פטור מחובת היידוע והשימוע, מדוע לא הגישה המאשימה את כתב האישום מידית והמתינה מספר ימים? אף בהימנעות המאשימה מהגשת ערר על החלטת השחרור יש, על פי הטענה, כדי ללמד על כך שנימוק המסוכנות אינו יכול לעמוד. בנוסף, בלתי סביר הפטור שניתן תוך התעלמות מעברו הנקי של הנאשם ומהעובדה שמדובר בתלונה כבושה של המתלוננת. לטענת הנאשם, המניע של המאשימה בשלילת זכות היידוע, הוא ניסיון לפגוע בזכויות הדיוניות של הנאשם. על פי הטענה, החלטת הפטור ניתנה, אך בשל הימצאות הנאשם במעצר בית. עובדה שאינה יכולה לשמש בסיס סביר לפטור מחובות היידוע והשימוע.

דין והכרעה

15. לאחר שבחנתי את כלל טענות הנאשם, בכתב ובעל פה, הגעתי לכלל מסקנה שדין הטענה המקדמית, על כל היבטיה, להידחות. להלן יפורטו נימוקיי:

16. כתב ההסמכה

(א) עיתוי כתב ההסמכה

עמוד 6

אין חולק שסעיף 60א(ה) לחסד"פ נחקק לאחר חקיקת סעיף 242 לחסד"פ.

המשמעות היא שבעת הוספת סעיף 60 לחסד"פ, היה המחוקק מודע לאפשרות האצלת הסמכויות לפי סעיף 60 לחסד"פ.

נקבע: **"כי לכלל הפסיקתי בדבר הסמכה ברורה ומפורשת, יש ליתן פרשנות גמישה ו'הקשרית', שלפיה מידת דווקנותה של ההסמכה המפורשת הנדרשת תיגזר מן החשיבות היחסית של הזכות הנפגעת, מידת הפגיעה בה, תכלית החוק ומכלול הנסיבות..."** (בג"ץ 6824/07 ד"ר מנאע נ' רשות המסים, (20.12.2010), פסקה 17).

ישום כלל הפרשנות המתואר, בענייננו, מוביל למסקנה שחזקה על המחוקק, שאילו סבר שאין מקום לאפשר האצלה של הסמכות לפטור מיידוע ושימוע, היה מציין זאת מפורשות; משלא עשה כן, המסקנה הפרשנית המתבקשת היא שהמחוקק סבר שאף סמכות הפטור לפי סעיף 60 לחסד"פ, ניתנת להאצלה, מכח סעיף 242 לחסד"פ.

יתרה מזו. חזקה על האוצל כי בעת האצלת סמכויות כה רחבות, שקל את האפשרות הסבירה, ודאי במציאות הישראלית העכשווית והדינאמית, כי ייתכנו שינויי חקיקה. כל פרשנות אחרת, תוביל למסקנה שכל שינוי חקיקה, המרחיב או מצמצם סמכות בעל תפקיד שבכוחו וממנהגו להאציל מסמכויותיו, יחייב הוצאת כתבי הסמכה חדשים. מדובר בהכבדה ממשית ובלתי סבירה על פעולת הרשות.

(ב) נדרש שהאוצל יהיה בעל תפקיד מכהן

אני סבור כי כוונת המחוקק הייתה כי בכל שינוי מיניסטריאלי, יאלצו האוצלים להנפיק כתבי הסמכה חדשים לנאצלים. פרשנות זו אינה סבירה ובלתי מתקבלת על הדעת, הן מבחינה רעיונית והן מבחינת יישומה בפועל. דרישה להסמכה מחודשת, כל אימת שבעל תפקיד ייכנס לתפקידו, בלתי סבירה בעליל.

(ג) היקף כתב ההסמכה

בחינת דברי החקיקה בהם הוענקו סמכויות לפרקליט מחוז מלמדת כי סמכויות של פרקליט מחוז כוללות פעולות רבות ומשמעותיות (ראו למשל סעיפים 60(ה) ו-65 לחסד"פ, סעיף 214 לחוק העונשין ועוד). נוכח היקפן המשמעותי של סמכויות פרקליט מחוז, אין זה סביר לדרוש שכל הסמכויות הרלבנטיות יופעלו, דרך קבע, על ידי פרקליט המחוז בעצמו, ויש הגיון רב לאפשר לו להפעיל סמכויות אלה, באמצעות בעלי תפקידים הפועלים מטעמו, בדרך של האצלה. לפיכך, סבירה יותר הפרשנות שהמחוקק צפה אף אפשרות האצלת סמכות ממשית וחשובה, כמו הסמכות לפי סעיף 60 לחסד"פ, לפרקליט מתאים.

(ד) השלכות תיקון 41 לחסד"פ

אף דין טענה זו להידחות.

הדין הרלבנטי לבחינת חוקיות כתב ההסמכה, הוא הדין במועד מתן כתב ההסמכה. במועד הרלבנטי לענייננו, לא הייתה כל מניעה, מבחינת נוסח סעיף 242 לחסד"פ, לאצול לעו"ד שילר, את סמכויות פרקליט המחוז לפי סעיף 60 לחסד"פ.

מעבר לכך, אף לאחר תיקון 41 לחסד"פ, אין כל מניעה לאצילת הסמכויות המתוארת. מעבר לנדרש, יצוין כי כוונת המחוקק בתוספת הסייג הייתה למנוע שרשור האצלה של סמכות שכבר הוצלה לפרקליט מחוז.

בענייננו, אין מדובר בסמכות שהוצלה לפרקליט מחוז, והוצלה בהמשך לעו"ד שילר, אלא בסמכות

מקורית שהוקנתה לפרקליט מחוז, והואצלה לעו"ד שילר על ידי פרקליט המדינה, באישור היועץ המשפטי לממשלה.

(ה) עו"ד שילר אינה פרקליטה מפרקליטות המדינה

על פי הפסיקה (ראו והשוו: בש"פ 746/98 אלפסי נ' מדינת ישראל, (17.02.1998); ב"ש (מח-י-ם) 529/10 מדינת ישראל נ' עופר בן שלמה, (24.01.2010); ת"פ (שלום-כ"ס) 11906-02-13 מדינת ישראל נ' וחידי (28.07.2013) וצ"א 58661-06-13 בטיש נ' מדינת ישראל (01.07.2013)), התשובה לשאלה האם פרקליט הוא "מפרקליטות המדינה" כמשמעות התיבה בסעיף 242 לחסד"פ, נגזרת מצו סדר הדין הפילי (קביעת תארים אחרים של פרקליטים מפרקליטות המדינה), התשע"ב-2012 (להלן: "הצו"). בשני המועדים הרלבנטיים האפשריים לעניינו - מועד כתב ההסמכה בשנת 1998, ומועד מתן הפטור בשנת 2015 - הייתה עו"ד שילר פרקליטה "מפרקליטות המדינה" שכן תאריה בשני מועדים אלה, כלולים בצו, בפרט (15) "סגן בכיר א" (תוארה של עו"ד שילר בשנת 1998) ובפרט (11) "מְשֶׁנָה לפרקליט המחוז" (תוארה של עו"ד שילר כיום).

לאור האמור, אף דין טענה זו להידחות.

(ו) היעדר אישור בכתב של היועץ המשפטי לממשלה

בכתב ההסמכה ציינה מפורשות פרקליטת המדינה דאז, כי הסמכת עו"ד שילר נעשית באישור היועץ המשפטי לממשלה.

להשקפתי, מכח חזקת תקינות המעשה המינהלי (ראו למשל: רע"פ 1088/86 סברי חסן מחמוד נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה הגליל המזרחי, מד (2) 417), די בהצהרת פרקליטת המדינה, בכתב ההסמכה, כי ניתן אישור היועץ המשפטי לממשלה, להסמכת עו"ד שילר, כדי למלא את הדרישה הקבועה בסעיף 242 לחסד"פ.

בכדי לסתור את החזקה, או את הצהרת פרקליטת המדינה, אין די בהעלאת טענה כללית בעלמא, מעין "מסע דיג", אלא יש להציג, ולו בדל ראיה, או להעלות ספק קונקרטי, בתקפות החזקה, או בנכונות ההצהרה. זאת לא נעשה בענייננו.

עם זאת, לאור החשיבות הרבה של כתב ההסמכה הרלבנטי, ועל מנת לשלול כל אפשרות, ולו של מראית עין, שכתבי הסמכה מסוג זה ניתנים, חלילה, מבלי שקיים במלואו ההליך הקבוע בדין, סבורני שיש לשקול הוספת חתימת אישור של היועץ המשפטי לממשלה, לכתבי הסמכה מסוג זה.

(ז) אין תוקף לכתב הסמכה בלתי מוגבל בזמן

אין חולק שבסעיף 242 לחסד"פ לא קבע המחוקק מגבלת זמן. לפיכך, אין לקבל הטענה, שבשל חלוף הזמן, ממתן כתב ההסמכה ועד מועד השימוש בו לצורך הפטור מיידוע ושימוע בענייננו, דין הפטור להיבטל. עם זאת, יש טעם בטענת הסנגור ביחס להיעדר תוקף בזמן של כתבי ההסמכה.

סבורני שמן הראוי, לבחון, מעת לעת, את תוקף כתבי ההסמכה. זאת, הן מטעמים של מראית עין והימנעות מתחושת אי הנוחות שבהסתמכות על כתבי הסמכה בני עשרות שנים, והן לצורך מניעת תקלות אפשריות, של

קבלת החלטות, המבוססות על כתבי הסמכה נושנים; תקלה שבענייננו נמנעה אך בשל פניית בית המשפט ביוזמתו, לקבלת הבהרות, בעקבות הקושי בהסתמכות על כתב ההסמכה הראשון. "רענון" מעת לעת של כתבי ההסמכה, ימנע התרחשות תקלה אפשרית מסוג זה.

(ח) יש להעדיף פרשנות המקלה עם הנאשם

בענייננו, פרשנות תכליתית ועניינית, הן של סעיף 242 לחסד"פ והן של כתב ההסמכה, מובילה למסקנות המפורטות לעיל, באופן שלא ניתן לומר שמדובר במספר אפשרויות פרשניות, שמתוכן יש לבחור את הפרשנות הנוחה לנאשם. לפיכך, אף טענה זו נדחית.

17. פגמים בשיקול הדעת במתן הפטור

(א) די באי-קיום חובת היידוע כדי להביא לבטלות הפטור

אכן, סעיף 60א לחוק כולל שתי חובות: חובת יידוע חשוד בביצוע עבירת פשע על העברת חומר החקירה לרשות התביעה, ומתן זכות טיעון לחשוד לפני הגשת כתב אישום נגדו. אין חולק שחובות אלה אינן מוחלטות, וניתן להימנע מקיומן, בנסיבות שנקבעו בחוק. מחובת היידוע ניתן להימנע אם "**קיימת מניעה לכך**", על פי החלטת פרקליט מחוז.

מחובת השימוע לחשוד לפני הגשת כתב אישום ניתן להימנע, אם "**הנסיבות מצדיקות זאת**", מטעמים שיירשמו, על פי החלטת פרקליט מחוז.

מנוסח החוק, נראה כי תכלית חובת היידוע, בין היתר, היא לאפשר לחשוד, המעוניין בכך, לפנות בבקשה "**להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית**". אין כל חובה בדין לנמק בכתב הימנעות מחובת היידוע, בניגוד להימנעות מחובת השימוע.

בענייננו, מעבר לנדרש, ציינה עו"ד שילר מפורשות, בכתב הפטור, כי בשל הטעמים המפורטים במסמך - חומרת העבירות ומסוכנות הנאשם, בפרט כלפי קטינים - ניתן פטור מחובת היידוע. סבורני כי יש בטעמים אלה כדי לענות על דרישת ה'מניעה' שבסעיף 60א(א) לחסד"פ.

לאור האמור, אף דין טענה זו להידחות.

(ב) עו"ד שילר לא שקלה באופן עצמאי את הנימוקים למתן הפטור

אין ממש אף בטענה שהנימוקים למתן פטור משימוע, לא נשקלו באופן עצמאי על ידי עו"ד שילר. לאור עומס העבודה המוטל על נושאי תפקידים בכירים, בלתי סבירה הציפייה שכל אימת שנקבע בדבר חקיקה כי סמכות תופעל על ידי בעל תפקיד, על האחרון לכתוב את נימוקיו בכתב יד או להדפיסם בעצמו. מהעובדה שטכנית בעל התפקיד לא עשה פעולות אלה בעצמו, לא ניתן להסיק, באופן אוטומטי, שבעל התפקיד לא הפעיל שיקול דעת עצמאי.

חזקה כי בחתימתה על המסמך, אימצה והפעילה עו"ד שילר את שיקול הדעת הנדרש, לצורך הפעלת הסמכות שהואצלה לה לפי סעיף 60א לחסד"פ.

(ג) החלטת הפטור בלתי סבירה בעליל

הלכה היא כי בית המשפט אינו שם עצמו בנעלי הרשות המוסמכת, אלא בוחן אם נפלו בהחלטותיה פגמים מנהליים, האם שקלה שיקולים זרים ואם היא לוקה בחוסר סבירות קיצונית (ראו, אחד מיני רבים: עע"מ 7640/13 רפאל שטוב, עו"ד נגד ועדת האתיקה הארצית ואביעד הכהן, עו"ד (11.11.2014)).

בענייננו, בחינת כלל טענות הנאשם, בהקשר זה, מובילה למסקנה שאין בהן כל ממש ודין להידחות. לא מצאתי כי בנימוקי המאשימה למתן הפטור נפלו פגמים מנהליים, או שהם גוועים בשיקולים זרים, או לוקים בחוסר סבירות.

אין כל ממש אף בטענות הנאשם ביחס לטעויות עובדתיות שנפלו בנימוקי החלטת הפטור. כך, למשל ביחס לטענה שלנאשם לא מיוחסים "מעשים מגונים". אמנם, לנאשם מיוחסת עבירה אחת בלבד, אך בכתב האישום נטען מפורשות כי מדובר ב'ריבוי עבירות' ומכאן שהטענה אינה משקפת את המציאות. בנוסף, על פי הנטען בכתב האישום, נסיבות המעשה המגונה הן נסיבות אינוס. אין בייחוס סעיפי אישום אלה לנאשם, כדי לייחס לו עבירה של אינוס, אלא מדובר בחלופה שנקבעה בחוק, ושהתביעה, על פי שיקול דעתה, רשאית לייחס לנאשם, על בסיס תשתית עובדתית נטענת ומתאימה.

אין כל ממש אף בטענת הנאשם כי מהעיכוב של 4 ימים בהגשת כתב האישום, ניתן ללמוד על כך שאין כל ממש בנימוק המסוכנות. מבחינת לוח השנה, עולה כי בפער של 4 הימים שבין מתן הפטור 21.05.2015, לבין מועד הגשת כתב האישום 25.05.2015, חל חג השבועות. בנסיבות אלה, לאור העובדה שהנאשם שוחרר למעצר בית מלא, הרי שהגשת כתב האישום, מיד לאחר החג, אינה עומדת בסתירה למסוכנותו הנטענת של הנאשם, על פי השקפת המאשימה.

סוף דבר

18. לאור כל האמור, נדחית הטענה המקדמית, על כל חלקיה.

הנאשם ישיב לכתב האישום.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לפרקליט המדינה ולפרקליט מחוז תל אביב (פלילי).

ניתן היום, י"ג תמוז תשע"ה, 30 יוני 2015, במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט